

Als arbiter mag je nooit storend zijn

In schrijfsels zoals dit probeer je altijd herkenbare voorvallen of situaties bij de kop te vatten. Het lezen en soms ook herkennen van wat ik schrijf, doet anderen dan vaak weer achter het toetsenbord kruipen om stof aan te dragen. Een onmisbare inspiratiebron.

Elke speler wil in een wedstrijd zo goed mogelijk presteren. Daar is een wedstrijd tenslotte voor. De arbiter ziet er op toe dat dat presteren volgens de regels gebeurt. Daarnaast probeert de arbiter er voor te zorgen dat de speler zo min mogelijk wordt gehinderd door randomstandigheden. Want om tot een goede prestatie te

komen, moet je je kunnen concentreren. Als concentreren moeilijk is doordat je je 'hoofd niet 'leeg' kunt maken, is dat natuurlijk alleen aan jezelf te wijten. Maar als je moeilijk kunt concentreren door wat anderen doen of

zeggen, dan hoort het bij de taak van de arbiter om daar tegen op te treden. Natuurlijk moet ook de arbiter, moet zeker de arbiter proberen om niets doen wat de speler kan hinderen in zijn concentratie. Veel spelers zijn daar gevoelig voor.

Een lezer illustreerde dit met het volgende voorbeeld. „Het komt regelmatig voor”, schrijft hij, „dat de arbiter nadat de speler een mooi punt heeft gescoord, blijk geeft van zijn waardering. Bijvoorbeeld door te knippen met de vingers, het duidelijk hoorbaar kloppen op de rand van het biljart en soms ook wel verbaal.” Hij geeft als zijn mening dat uitingen van waardering door de arbiter altijd achterwege horen te blijven. „Het hoort niet bij de arbitrage. Ik verwacht het ook niet. Het werkt daarom vooral storend voor de concentratie, hoe goed overigens ook bedoeld.” Hij vertelt dat arbiters zich vaak verdedigen door te zeggen dat het hun objectiviteit niet aantast. „Dat antwoord, hoe goed ook ongetwijfeld wederom bedoeld”, schrijft hij verder, „gaat volledig voorbij aan het verstoren van de concentratie van mij als speler”.

Hier heeft hij een goed punt. Objectiviteit is slechts een deel van de verantwoordelijkheid van de arbiter. Bewaken van de speelomstandigheden, dus ook het zoveel mogelijk tegengaan van alles wat concentratieverstorend kan werken, hoort er ook bij. Natuurlijk kun je van een arbiter niet verlangen dat 'ie als een robot aan de tafel staat. Ook een arbiter is tenslotte een liefhebber van het spel. Als een speler een echt bijzondere carambole maakt of stoot uitvoert en tegenstander en publiek geven blijk van hun waardering, zal geen enkele speler er aanstoot aan nemen als ook de arbiter subtiel waardering laat blijken.

Maar het hoort echt incidenteel te blijven. De arbiter staat immers met een taak aan de tafel, dat mag hij nooit uit het oog verliezen. Opletten, controleren, beoordelen en annunceren. Als de arbiter zijn taak optimaal uitvoert, merk je hem amper op. Zolang de arbiter doet of zegt wat de speler verwacht, past het in zijn concentreren. Zegt of doet hij iets wat daar niet bij hoort of in past, dan trekt hij daarmee de aandacht van de speler naar zich toe en kan daarmee de concentratie verstoren. Vergelijk het met een klok.

Zolang de klok tikt en eventueel slaat, hoor je hem amper. Maar staat de klok stil en doet hij niet meer wat je verwacht en waarop je je hebt ingesteld, dan 'hoor' je hem plotseling duidelijk. Probeer je als arbiter te beperken tot het arbitrerende. En als een carambole zo bijzonder is dat de liefhebber even de overhand krijgt, hou het dan beperkt tot een uitzondering.

Piet Verhaar

pietvangerte@hotmail.com

